

1/ Lluïçat, 7 desembre 1930

Fr. Francesc Pujol

Estimat Mestre:

És amb una gran veu que em poto
a escriure aquests ratlles. Acabo de sortir
del concert del Palau, satisfet i ample de
cor amb el goig que donen a l'esperit
festes com les d'avui: festes de cordialitat, de
vera companyonia, de tota justícia.

Rebut

2/
Ara, per comptes d'escriure, jo voldria
venir aprop seu i coronar així, escament-
ment, la diada d'avui. Però m'is im-
possible, Mestre. El meu gorg i' estronca. La
feina de cada dia em lliga i em reclama
a llocs ben distints...

Em cal donar, tot i recar-me molt,
omplir el buit personal amb aperts ratlles.

La meua adhesió no és literària. No en
sabria de fer-la-li, i, encara que en sabés,

3/
no podria ni voldria fer-li. Fer literatura
amb vorte, equivaldria, per a mi, a fer
comedia.

Eu penso que vorte ja esta segur de que
e' estimo, com li dire'... com a un germà
gran, i no tan sol, em sento absolutament,
completament identificat a l' homenatge
que els Orfeons de Catalunya li veten, sino
que em fa alegria i m' emociona com
si me n toqui una mica a mi mateix.

4/

Mestre, em sap molt greu, molt greu, no
poder sumar-me al que aquest ~~dia~~ vespre
hi faran companyia. Pensi, però, que el
meu homenatge — de poca qualitat, però
inconfundible — el té de sempre i per sempre,

de tot cor. Per molts anys i una
bona abraçada!

Eduard Jorjé

